2024

PICTURE IT!

our streets, our stories

photo project for people without homes in V4 countries

Photo: Elekes Ágnes

PICTURE IT!

our streets, our stories
pictures from V4 cities

2024

The photobook materialized with the support of the Visegrad Fund program within the frames of the project Picture it! – Our streets, our stories - photo project for people without homes in V4 countries.

The project produced 3000 photos, which were selected by the following jury:

Barakonyi Szabolcs (HU), Csoszó Gabriella (chairman, HU), Lenka Hrabalová (CZ), Juliana Johanides (SK), Przemysław Kosmała (PL), Patrik Krebs (SK), Karina Krystosiak (PL), Tomáš Kubiš (SK), Jiří Pasz (CZ), Jan Radiměřský (CZ), Bartłomiej Szura (PL)

ISBN 978-615-82386-0-1

Publisher: Menhely Alapítvány, www.menhely.hu
Editor: Kepe Róbert
Co-editor: Bagdi Nóra
Cover and breaking: Szilágyi Boglárka Sára
The cover based on work of Elekes Ágnes
Back cover photo: Pollák László
Press: Virtuóz Nyomda

Copyright ©: Divadlo bez domova, Nadeje, Teatr Baza, Menhely Alapítvány, 2023

PICTURE IT!

pictures from V4 cities

2024

Foreword

We could engage in a lively discussion about who truly holds the deepest understanding of the city we live in. Is it the bus drivers, tram conductors, architects, planners, police officers, or street cleaners...? Indeed, every city possesses a captivating tapestry of diversity and unpredictability. While this essence can be found in other places too, what you can see in this album are cities, our own bustling metropolises.

Do those of us who use the squares, parks, houses, apartments, streets, and wells day by day genuinely know the place where we live? Have we ever paused to ponder the ethereal quality of lamplight in those early morning hours, the resounding echoes within hidden tunnels, or the illumination cast by a solitary streetlamp for an evening read? Do we recognize the sanctuaries beneath the cooling embrace of certain trees, where you can freely drink clean water, where you can immerse ourselves in refreshing waters, or where you can warm up if you're freezing in the winter cold? Have you found those secluded benches, where no disturbance or harm shall befall you?

Among us, there are those who have special knowledge and experience about cities. You see, when you have nowhere to call home, the city reveals a completely different face to you than when you wake up in a made bed every morning...

Despite our shared residence within the same city, worlds can separate us. Not only depending on which part of the city we live in but also from the stark contrast between having a secure place to call home at all. Moreover, in a country where it is constitutionally forbidden to live on the streets, the question of what homeless individuals perceive and portray through their photographs of the city takes on even greater significance.

Rather than dwelling on melodrama, my focus is on highlighting the vital importance of human dignity and the enduring power of hope. Years ago, when homeless activists and middle-class participants learned photography together in my course, we discovered that dignity and hope are as vital as food, water, or a place to sleep. It was a transformative experience to realize that someone could lose their home but not their hope; that hope could be the driving force, the engine of change.

I have no doubt that one of the most intriguing forms of voyeurism is when we can view the world through the eyes of a person about whom we know very little. If we do have any information, it tends to be closer to stereotypes than to reality.

Dear viewer, you can now imagine yourself in the shoes of those individuals who live in hostels, occupied houses, huts, forests on the outskirts of the city, and on the streets. You can see what they see in the mornings, during the day, observe who their friends are, where they sell street newspapers, where they rest, where they wake up, or where they retire for the night. You can witness what a day in their life is like from dawn to sleep, and how much of it is spent on the move. And if all of this weren't enough, you can also see photographs of homeless people living in neighboring countries. It's almost like being a tourist,
except, of course, if we are tourists, we don't view the foreign city through the eyes of the poorest individuals. Tourism was not designed for them.
Please understand, dear viewer, that you are looking at an unusual, extraordinary album! It is not without precedent; calendars featuring photographs of homeless individuals were painstakingly created over the years, organized by Budapest Bike Maffia. The Menhely Foundation is now continuing this crucial tradition with international partners, showcasing the four Visegrád countries with photographers from Slovakia's Divadlo bez domova, the Czech Republic's Nadeje, and Poland's Teatr Baza.
So, dear viewer, you are experiencing a rare opportunity. Please view the photos with thoughtful attention and sensitivity, and support the creators with your purchase and feedback!
Four countries are participating in this photography project, and you'll see a unique selection.
Is there a difference in the images captured by photographers from the participating countries?
Is there a distinction in the challenges, opportunities, support, and fresh starts they encounter?
Or could it be that the similarity of challenges is what connects us?

How do you see it?

Budapest, 2023. september 13.

Gabriella Csoszó

Předmluva

Mohli bychom dlouze diskutovat o tom, kdo doopravdy nejlépe rozumí městu, ve kterém žijeme. Jsou to řidiči autobusů, tramvají, architekti, urbanisté, policisté, či snad ti, kdo naše město uklízejí? Opravdu každé město obsahuje fascinující mozaiku různorodosti a nepředvídatelnosti. Ačkoliv toto můžeme zakusit i jinde, to, co můžete vidět v této sbírce, jsou města- naše vlastní, rušné metropole.
Známe však my, kteří denně využíváme parky, domy, byty, ulice i studny opravdu místo, kde žijeme? Zastavíme se někdy, abychom obdivovali éterické světlo lamp před rozbřeskem, ozvěny rezonující skrytými tunely či osvětlení pouliční lampy, která nám umožní večerní čtení? Všímáme si chladivých útočišť, které poskytují stromy, míst, kde se můžeme napít chladivé vody, či se do ní přímo ponořit anebo víme, kde se v mrazu ohřát? Případně, víte, kde se nachází odlehlé lavičky, kde se není třeba bát žádného obtěžování ani násilí?
Jsou však tací, kteří znají město jinak a také s ním mají jiné zkušenosti. Je to nasnadě, když nemáte místo, které nazýváte domovem, zjeví Vám město zcela jinou tvář, než když se každé ráno budíme ve vlastní posteli...
Navzdory tomu, že žijeme ve stejném městě, mohou být naše světy oddělené. Nezáleží jen na tom, ve které části města žijeme, ale i třeba na tom, kdo má a kdo nemá bezpečné místo, které může nazvat domovem. Navíc v zemi, kde je ústavně zakázáno žít na ulici, nabývá otázka toho, jak lidé bez domova vnímají a zachycují svými fotografiemi město, ještě většího významu.
Namísto zabývání se melodramatem se soustředím na zdůraznění důležitosti lidské důstojnosti a trvalé síly naděje.
Před lety, když se na mém kurzu fotografie společně setkali aktivisté, zabývající se prací s lidmi bez domova a lidé z „běžné střední třídy", zjistili jsme, že důstojnost a naděje jsou minimálně stejně důležité, jako je jídlo, voda, či místo ke spánku. Šlo o převratnou zkušenost, uvědomit si, že někdo může ztratit domov, ale ne naději. Že naděje může být hnací silou, motorem změny.
Nepochybuji o tom, že nejzajímavější je pozorování světa očima člověka, o němž víme velmi málo. Pokud nějaké informace máme, mají tendenci se více blížit stereotypům než realitě.
Drazí diváci, nyní se můžete vžít do situace těch, kdo žijí v hostelech, azylových domech, squatech či na okraji města v chatkách a lesích, případně na ulici. Můžete spatřit to, co vidí po probuzení během dne, kdo jsou jejich přátelé, kde tráví čas prodejem novin, kde odpočívají, vstávají, nebo se ukládají ke spánku.

Můžete být svědky toho, jak vypadá běžný den od soumraku do úsvitu a kolik času zaberou přesuny z místa na místo. A kdyby toho nebylo dost, máte možnost vidět také fotografie lidí bez domova z okolních zemí. Je to téměř, jako být turistou, jen s tím rozdílem, že jako turisté nevnímáme města skrze oči těch nejchudších. Pro ty nebyl turismus navržen.

Máte možnost vidět velmi nezvyklé a mimořádné album. Nejedná se přitom o precedens, kalendáře zobrazující fotografie lidí bez domova již několik let pečlivě vytváří organizace Budapest Bike Maffia. Nadace Menhely pokračuje v této významné tradici, tentokrát s mezinárodními partnery a představuje fotografy zemí V4 z Divadla bez domova na Slovensku, Naděje v České republice a Teatr Baza v Polsku.

Prosím, prohlédněte si fotografie pozorně, s porozuměním a podpořte tvůrce nákupem a zpětnou vazbou.

Je rozdíl v obrazech zachycených fotografy z těchto zemí?

Je rozdíl v problémech, příležitostech, podpoře a nových začátcích, které je potkávají?

Nebo je to tak, že nás podobnost problémů spojuje?

Jak to vidíte?

Budapešť, 13. září 2023.

Gabriella Csoszó

Przedmowa

Moglibyśmy zaangażować się w ożywioną dyskusję na temat tego, kto naprawdę posiada najgłębsze zrozumienie miasta, w którym żyjemy. Czy są to kierowcy autobusów i tramwajów, architekci, planiści, policjanci czy osoby utrzymujące czystość ulic...?

Rzeczywiście, każde miasto posiada urzekające bogactwo różnorodności i nieprzewidywalności. Chociaż tę esencję można znaleźć również w innych miejscach, w tym albumie widzimy nasze własne, tętniące życiem metropolie. Czy ci z nas, którzy na co dzień korzystają ze skwerów, parków, domów, mieszkań, ulic i studni, naprawdę znają miejsce, w którym żyją? Czy kiedykolwiek zastanawialiśmy się nad tym co eteryczne? Jakość światła lampy we wczesnych godzinach porannych, donośne echo w ukrytych tunelach czy oświetlenie rzucane przez samotną latarnię uliczną podczas wieczornej lektury. Czy rozpoznajemy sanktuaria pod chłodzącymi objęciami niektórych drzew, gdzie można swobodnie pić czystą wodę, gdzie można zanurzyć się w orzeźwiających wodach lub gdzie można ogrzać się, gdy marzniemy w zimowym mrozie?

Czy znalazłeś te odosobnione ławki, gdzie nic nie przeszkadza i nie spotyka cię żadna krzywda?

Wśród nas są tacy, którzy mają szczególną wiedzę i doświadczenie na temat miast. Kiedy nie masz domu, do którego możesz zadzwonić, miasto odkrywa przed tobą zupełnie inne oblicze, niż wtedy, gdy każdego ranka budzisz się w pościelonym łóżku.

Pomimo mieszkania w tym samym mieście, mogą nas dzielić całe światy. W zależności nie tylko od tego, w której dzielnicy żyjemy, ale także od wyraźnej różnicy w posiadaniu bezpiecznego miejsca, które można nazwać domem.

W kraju, w którym życie na ulicy jest konstytucyjnie zabronione, pytanie o to co bezdomni postrzegają i uwieczniają na swoich fotografiach nabiera jeszcze większego znaczenia.

Zamiast patetycznego pisania o bezdomności, skupiam się na podkreśleniu podstawowego znaczenia ludzkiej godności i trwałej siły nadziei. Lata temu, gdy bezdomni aktywiści i osoby z klasy średniej uczyły się razem fotografii na moim kursie, odkryliśmy, że godność i nadzieja są tak samo ważne jak jedzenie, woda czy miejsce do spania.

To było transformujące doświadczenie, dzięki któremu uświadomiliśmy sobie, że ktoś może stracić dom, ale nie nadzieję; że ta nadzieja może być siłą napędową, motorem zmian.

Nie mam wątpliwości, że jedną z najbardziej intrygujących form podglądactwa jest ta, gdy możemy zobaczyć świat oczami osoby, o której wiemy bardzo niewiele.

Jeśli mamy jakiekolwiek informacje, mogą one być bliższe stereotypom niż rzeczywistości.
Drogi widzu, możesz teraz wyobrazić sobie siebie w butach tych osób, które żyją w schroniskach, skłotach, chatach, lasach na obrzeżach miasta i na ulicach. Możesz ujrzeć to, co widzą rano, w ciągu dnia, zobaczyć kim są ich przyjaciele, gdzie sprzedają uliczne gazety, gdzie odpoczywają, gdzie się budzą lub gdzie idą spać. Możesz być świadkiem ich dnia od świtu do nocy i przekonać się jak dużą jego część spędzają w ruchu. A gdyby tego było mało, możesz zobaczyć zdjęcia osób w kryzysie bezdomności mieszkających w sąsiednich krajach. To prawie jak bycie turystą, oczywiście z wyjątkiem tego, że jeśli jesteśmy turystami, nie oglądamy obcego miasta oczami najbiedniejszych osób. Turystyka nie została dla nich stworzona.
Zrozum, drogi widzu, że patrzysz na niezwykły, wyjątkowy album! Nie bez precedensu, przez lata powstawały kalendarze ze zdjęciami autorstwa osób w kryzysie bezdomności, organizowane przez Budapest Bike Maffia. Fundacja Menhely kontynuuje tę istotną tradycję wraz z międzynarodowymi partnerami reprezentującymi cztery kraje Grupy Wyszehradzkiej, z fotografami z Divadlo bez domova ze Słowacji, Nadeje z Czech i Teatru Baza z Polski. Tak więc doświadczasz, drogi widzu, rzadkiej okazji. Prosimy, obejrzyj te zdjęcia z uwagą i wrażliwością oraz wesprzyj twórców kupnem i opinią.
W tym projekcie udział biorą cztery kraje, a ty zobaczysz wyjątkową selekcję zdjęć.
Czy znajdujemy różnice między obrazami uchwyconymi przez przedstawicieli poszczególnych państw?
Czy istnieje rozróżnienie pod względem trudności, szans, wsparcia, nowych początków, które napotykają?
A może to podobieństwo wyzwań jest tym, co nas łączy?

Jak ty to widzisz?

Budapeszt, 2023. 13 września

Gabriella Csoszó

Predslov

2024

Mohli by sme sa pustiť do živej diskusie o tom, kto skutočne najlepšie rozumie mestu, v ktorom žijeme. Sú to vodiči autobusov a električiek, architektky, projektanti a plánovači, policajti alebo upratovači...? V skutočnosti má každé mesto podmanivú tapisériu rozmanitosti a nepredvídateľnosti. Hoci túto esenciu možno nájsť aj na iných miestach, to, čo môžete vidieť v tomto albume, sú mestá, naše vlastné rušné metropoly.
Poznáme my, ktorí dennodenne využívame námestia, parky, domy, byty, ulice a fontánky, skutočne miesto, kde žijeme? Zamysleli sme sa niekedy nad éterickosťou svetla lámp v skorých ranných hodinách, nad zvučnými ozvenami v skrytých tuneloch alebo nad osvetlením, ktoré vrhá osamelá pouličná lampa pri večernom čítaní? Poznáme svätyne pod chladivým objatím niektorých stromov, kde sa možno slobodne napiť čistej vody, kde sa možno ponoriť do osviežujúcich vôd alebo kde sa možno zohriať, ak mrzneme v zimnom chlade? Našli ste tie odľahlé lavičky, kde vás nič nevyruší ani vám neublíži?
Sú medzi nami ľudia, ktorí majú výnimočné znalosti a skúsenosti s mestami. Viete, keď nemáte kde bývať, mesto vám odhalí úplne inú tvár, ako keď sa každé ráno prebúdzate v ustlanej posteli...
Napriek tomu, že bývame v tom istom meste, rozdeľujú nás rôzne svety. Nesúvisia len s tým, v ktorej časti mesta žijeme, ale aj s ostrým kontrastom medzi tým, či vôbec máme bezpečné miesto, ktoré môžeme nazvať domovom. Navyše v krajine, kde je podľa ústavy zakázané žiť na ulici, nadobúda otázka, čo jednotlivci bez domova vnímajú a zobrazujú prostredníctvom svojich fotografií mesta, ešte väčší význam.
Radšej ako zaoberať sa melodrámou, zameriavam sa na zdôraznenie zásadného významu ľudskej dôstojnosti a trvalej sily nádeje. Keď sa pred rokmi aktivisti z radov ľudí bez domova a účastníci zo strednej vrstvy spoločne učili fotografovať na mojom kurze, zistili sme, že dôstojnosť a nádej sú rovnako dôležité ako jedlo, voda alebo miesto na spanie. Bola to transformačná skúsenosť, keď sme si uvedomili, že niekto môže prísť o svoj domov, ale nie o nádej; že nádej môže byť hnacou silou, motorom zmeny.
Nepochybujem o tom, že jednou z najzaujímavejších foriem voyeurizmu je, keď sa môžeme pozerať na svet očami človeka, o ktorom vieme len veľmi málo. Ak aj máme nejaké informácie, majú väčšinou bližšie k stereotypom ako k realite.
Milé diváčky a diváci, čitateľky a čitatelia, teraz si môžete predstaviť, že ste v koži ľudí, ktorí žijú v ubytovniach, opustených budovách, záhradných chatkách, lesoch na okraji mesta a na ulici.

Môžete vidieť, čo vidia ráno, počas dňa, pozorovať, kto sú ich priatelia, kde predávajú pouličné časopisy, kde oddychujú, kde sa zobúdzajú alebo kde sa ukladajú na noc. Môžete byť svedkami toho, ako vyzerá deň v ich živote od úsvitu až po spánok a akú veľkú časť z neho strávia v pohybe. A ak by vám to všetko nestačilo, môžete si pozrieť aj fotografie ľudí bez domova žijúcich v susedných krajinách. Je to takmer ako byť turistom, lenže, samozrejme, ak sme turisti, nepozeráme sa na cudzie mesto očami najchudobnejších ľudí. Turizmus nebol určený im ani zameraný na nich.
Pochopte, prosím, milé diváčky a diváci, čitateľky a čitatelia, že sa pozeráte na nezvyčajný, výnimočný album! Nie je to bezprecedentné; tvorbu kalendárov s fotografiami ľudí bez domova v minulosti starostlivo zorganizovala aj Budapest Bike Maffia. Maďarská Nadácia Menhely teraz pokračuje v tejto kľúčovej tradícii s medzinárodnými partnermi a predstavuje krajiny Vyšehradskej štvorky s fotografmi a fotografkami zo slovenského Divadla bez domova, českej Naděje a poľského Teatr Baza.
Takže, milé diváčky a diváci, čitateľky a čitatelia, zažívate vzácnu príležitosť. Pozerajte si, prosím, fotografie s vedomou a dômyselnou pozornosťou a citlivosťou a podporte tvorcov svojou kúpou a spätnou väzbou!
Na tomto fotografickom projekte sa zúčastňujú štyri krajiny a vy uvidíte jedinečný výber.
Je rozdiel v snímkach zachytených fotografmi a fotografkami zo zúčastnených krajín?
Je rozdiel vo výzvach, príležitostiach, podpore a nových začiatkoch, s ktorými sa stretávajú?
Alebo je možné, že nás spája práve podobnosť výziev?

Ako to vidíte vy?

Budapešť, 13. septembra 2023

Gabriella Csoszó

Előszó

Hosszan vitatkozhatnánk arról, hogy kik azok, akik a legjobban ismerik a várost, ahol élünk.
A buszsofőrök, a villamosvezetők, az építészek, a tervezők, a rendőrök, a közterületesek...?
Olyan sokféle és kiismerhetetlenül változatos tud lenni minden egyes város. Persze, minden más település is, de amikről ebben az albumban képeket láthattok, azok bizony városok, a nagyvárosaink.
Vajon akik naponta használjuk a tereket, a parkokat, a házakat, a lakásokat, az utakat, a kutakat, vajon mi mennyire ismerjük azt a helyet, ahol élünk? Tudjuk-e milyenek a fények például hajnali fél négykor, visszhangoznak-e az alagutak, lehet-e olvasni az utcai lámpa fényénél, hogy hol vannak árnyékot adó fák, hogy hol lehet szabadon tiszta ivóvizet ingyen inni, vagy a vízbe mártózni, hol lehet melegedni, ha átfagytunk a téli hidegben? Hol nem üldöznek, vagy bántanak bennünket, ha a padra fekszünk, hol kaphatunk egy kis nyugalmat.
Vannak, akiknek speciális ismerete és tapasztalata van a városokról.
Mert ha nincs hol laknunk, egészen más arcát mutatja meg nekünk a város, mint akkor, ha vetett ágyban ébredünk minden reggel...
Hiába élünk ugyanabban a városban, világok választhatnak el bennünket egymástól. Nemcsak aszerint, hogy melyik városrészben lakunk, de aszerint is, hogy egyáltalán van-e lakhelyünk bárhol a városban.
Ráadásul egy olyan országban, ahol alaptörvénybe foglaltan tilos az utcán élni, még erősebb a kérdés, hogy vajon mit látnak, és ha fotóznak, mit láttatnak a hajléktalan emberek a városból.
Nem szeretnék patetikusan írni a hajléktalanságról, inkább arról írok, hogy milyen fontosnak tartom az emberi méltóságot és a remény érzését.
Mert sok éve, amikor a fotótanfolyamomon együtt tanultak fotózást a hajléktalan aktivisták és a középosztálybeli résztvevők, az volt a tapasztalatunk, hogy a méltóság és a remény legalább olyan fontosak, mint az élelem, a víz, vagy az alvás lehetősége. Felforgató élményünk volt akkor, hogy az is előfordulhat, hogy valaki elveszíti az otthonát, de a reményt a változásra mégsem. Hogy az lesz a hajtóerő, az lesz a motor.
Nincs kétségem, hogy az egyik legérdekesebb voyeurizmus az, ha egy olyan ember tekintetével nézhetjük a világot, akinek az életéről alig tudunk valamit. Ha mégis van információnk, az közelebb van a sztereotípiákhoz, mint a valósághoz.

Kedves néző, most azoknak az embereknek a helyzetébe képzelheted bele magad, akik szállókon, foglalt házakban, kunyhókban, városszéli erdőkben, utcákon élnek. Láthatod, amit ők látnak reggelente, napközben, megnézheted, hogy ki a barátja, hol árulja az utcalapot, hol pihen meg, hol ébred, vagy hogy hol tér nyugovóra. Láthatod, hogy milyen egy napja ébredéstől elalvásig, milyen sok benne az úton levés. Ha mindez nem volna elég, láthatod a szomszédos országokban élő hajléktalan emberek fotóit is. Mintha turista lennél. Csak persze, ha turisták vagyunk, akkor nem a legszegényebb emberek tekintetével nézzük az idegen várost. Nem rájuk találták ki a turizmust.
Értsd meg, kedves néző, hogy most egy szokatlan, különleges albumot lapozol!
Nem előzmények nélküli, éveken át készültek naptárak hajléktalan emberek fotóiból, a Budapest Bike Maffia szervezésében. A Menhely Alapítvány külföldi partnerekkel folytatja most a nagyon fontos hagyományt, a szlovák Divadlo bez domova, a cseh Nadeje és a lengyel Teatr Baza fotósaival a négy visegrádi országot mutatja meg.
Ritka lehetőség tehát, amit átélsz, kedves néző. Értő figyelemmel és érzékenységgel nézd meg a fotókat és támogasd vásárlással, visszajelzéssel az alkotókat!
Négy ország vesz részt a fotós projektben, különleges válogatást láthatunk.
Vajon van különbség a résztvevő országok fotósainak a képei között?
Van különbség a nehézségekben, a lehetőségekben, a segítségben, az újrakezdésben?
Vagy a nehézségek hasonlósága éppenhogy összeköt bennünket?

Ti hogy látjátok?

Budapest, 2023. szeptember 13.

Csoszó Gabriella

2024

PICTURE IT!

our streets, our stories
pictures from V4 cities

Marcin Komor

Gede Márton

Augustín Horváth

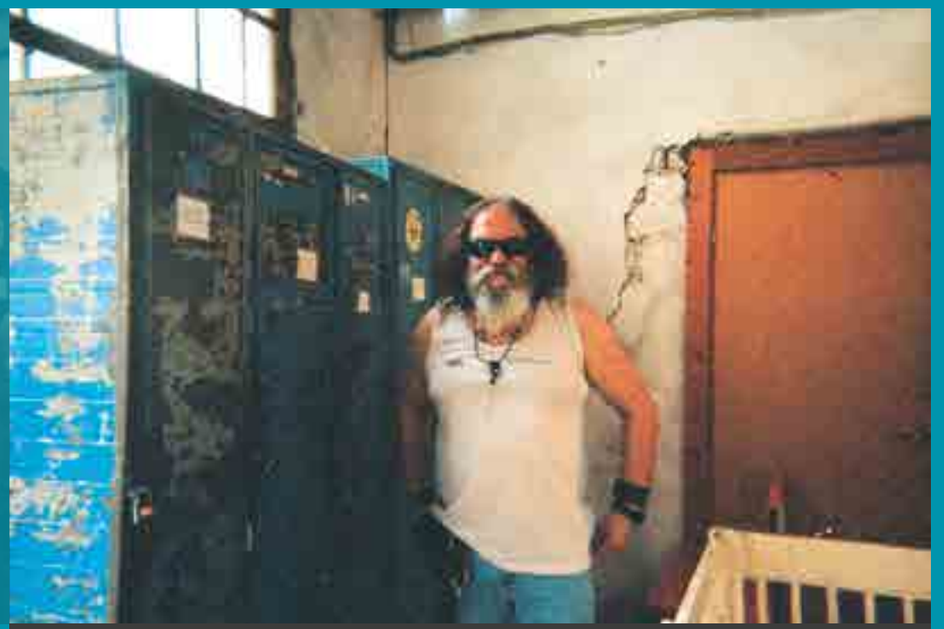

Elekes Ágnes

Petr Cajthalm

Štancl Miroslav

Divadlo bez domova

Sütő Kálmán

Lakatos András

Nyitrai Zoltán

Pollák László

Arszenievits Szilárd

Szuna István

Eduard Emmerig

Slawomir Plichta

Szamócza

Divadlo bez domova

Petr Cajthalm

Patrik Krebs

Patrik Krebs

Slawomir Plichta

Pavel Fiala

Jaroslaw Mordak

Jaroslaw Mordak

Selmeci Tibor

Nyitrai Zoltán

Divadlo bez domova

Tomáš Kubiš

Selmeci Tibor

Zuzana Pokorná

Denisa Okrutská

Slawomir Plichta

Ladislav Mihályffy

Pavel Fiala

Rynda Tadeáš

Puchreiner Nikolett

Gede Márton

Denisa Okrutská

Szamócza

Eduard Emmerig

Kiss Mária

Kiss Mária

Petro János Zoltán

Uršuľa Kovalyk

Vladimír Kaiser

Štefan Benda

Beáta Maderová

Bogusław Dereń

Divadlo bez domova

Przemislaw Kosmala

Denisa Okrutská

Zdeněk Slanina

Lubomír Hartman

Nyitrai Zoltán

Róbert Kotlár

Arszenievits Szilárd

Eduard Emmerig

Štancl Miroslav

Pavel Fiala

David Verner

Divadlo bez domova

Tomáš Kubiš

Slawomir Plichta

Marcin Komor

Marcin Komor

Marcin Komor

Marcin Komor

Marcin Komor

2024

This album couldn't have been created without the work of the following photographers:

Czech Republic:
Petr Cajthaml, Pavel Fiala, Eduard Emmerig, Lubomír Hartman, Vladimír Kaiser, Ladislav Mihályffy, Tadeáš Rynda, Zdeněk Slanina, Miroslav Štancl, David Verner

Poland:
Bogusław Dereń, Tadeusz Gancarz, Paweł Grzelak, Marek Karasiński, Marcin Komor, Przemysław Kosmala, Marek Maluga, Jarosław Mordak, Zbigniew Mróz, Ernest Paprocki, Sławomir Plichta, Marek Rybak, Daniel Skupio

Slovakia:
Štefan Benda, Dagmar Brillová, Augustín Horváth, Juliána Johanidesová, Jozef Kanaloš, Róbert Kotlár, Uršuľa Kovalyk, Patrik Krebs, Tomáš Kubiš, Beáta Maderová, Jela Matuškovičová, Denisa Okrutská, Miroslav Pijaček, Zuzana Pokorná

Hungary:
Arszenievits Szilárd, Elekes Ágnes, Elekes Dávid, Gede Márton, Kiss Mária, Lakatos András, Mucsány Attila, Nyitrai Zoltán, Petro János Zoltán, Pollák László, Puchreiner Nikolett, Selmeci Tibor, Sütő Kálmán, Szamócza, Szuna István

Thank you!

PICTURE IT!
pictures of V4 cities

2024

Photo: Pollák László

„I confess, I loved the photos! I have chosen strangiest, craziest, most random, most fantastic, poetic, zen, emotional images. All show life. All show that we people have similar insights and want to communicate similar things: capturing a favourite spot, making a portrait of a friend or important person, finding abstract patterns and creating art, capturing fleeting moments on streets, playing with light, observing architecture or interactions.
Flowers trees fountains houses shops pigeons dogs cats horses cars trash statues street art benches expensive cars...
I loved thinking: Why is this important to someone? What is the story? Why does he/she wants to show it to me?
Some look like 70s postcard, some like postmodern photography, some like social reportage.
Great document of our times through eyes of people that aren't normally asked to reflect.
My final choice was influenced mostly by this notion – if we put these photos into a gallery and present it as a work of well-known and respected post-modern photographer – would I be able to tell? No.

Thanks for organizing this."

Jiří Pasz (member of jury, CZ)

PICTURE IT!

pictures of V4 cities

9 786158 238801